

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῶνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἐστίας."

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Διὰ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὑπείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΗΛΗΘΕΤΑ
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νεάπολις καὶ Νεαπολιτανίδες (Β'. ἀνταπόκρισις ἐκ Νεαπόλεως). — Τὸ ἐν τῇ δυστυχίᾳ γῆρας (ὑπὸ κ. Ἀγαθ. Ἀντωνιάδου). — Ἡ αἰθουσα τῆς ζωγραφικῆς ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἄρεως (ὑπὸ Παρισινῆς Καλλιτέχνης). — Ἡ ἐπίστασις (ὑπὸ κ. Μαρίας Πιερὶ ἱατροῦ). — Γυναικεῖος κόσμος (Ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων). — Ὁ ἐπίδοσις διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὄρονου — Ποικίλα. — Ἀλληλογραφία. — Συντάγμα. — Συμβουλῆ. — Ἐπιφυλλίς.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΝΕΑΠΟΛΙΤΑΝΙΔΕΣ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Νεαπόλεως).

Β'.

Ἡ φύσις τῆς Νεαπόλεως εἶναι τόσον τελεία, τόσον μαθητική, τόσον ἑναρμόνιος, ἀλλὰ καὶ τόσον φειδωλὴ ὥστε ἐλάχιστα ἢ λίαν γλίτχρω; προικίζει τὰς θυγατέρας τῆς πόλεως τῆς Παρθενόπης.

Αἱ Νεαπολιτανίδες ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων εἶναι ἄσχημοι. Τοῦτο δὲν τὰς ἐμποδίζει νὰ εἶναι αἱ εὐθυμότεραι καὶ παθητικώτεραι γυναῖκες τοῦ κόσμου. Ὁ αἰώνιος αἶθριος οὐρανὸς τῶν μετὰ τὸ ὠ; Χερουβεὶμ ροδόπλαστα καὶ ἀεριοειδῆ νῆφου, τὰ κατοπτριζόμενα ἐντὸς τῶν πολυχρῶν μάργαροστίκτων κογχῶν τοῦ θαλασίου πυθμένου, ἢ διὰ χλοεροῦ τάπητος ἐπεστρωμένη γῆ τῶν, ἢ κλιμακῆδὸν κατερχομένη πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ δικτηροῦτα διὰ τῶν φιλούντων τὸ κύμα ὑψικορύρων θάμων τῆς αἰωνίαν τὴν ἀγάπην τῶν Δρυϊδῶν καὶ τῶν Νηρηϊδῶν, ἀποτελοῦσι πανόραμα ἠλεκτριζόν τὰς αἰσθήσεις καὶ διαθέτον τὴν ψυχὴν εὐαρέστῳ; καὶ τερψιθύμῳ. Τὸ ὄμμα ὅπου δῆποτε καὶ ἂν προσπέσῃ ἀπολαμβάνει, τέρπεται, ἱκανοποιεῖ τὴν ψυχὴν, τὸν νοῦν καὶ τὸ πνεῦμα. Ἡ ἐπὶ τοῦ παντός καὶ πάντων ἀποτύπωσις τοῦ καλοῦ διατηρεῖ τὴν εὐκρίτητον τῆς γυναικὸς καρδίαν εἰς διαρκῆ κατάνυξιν, εἰς γλυκεῖαν ἠδυσπάθειαν, χωρὶς νὰ παρέχῃ εἰς τὸ πνεῦμα τὸν καιρὸν νὰ κατέρχεται εἰς τὴν πραγματικότητα, νὰ βλασηζῆται ὑπὸ μεριμνῶν καὶ φροντίδων, καὶ νὰ τὸ ἀναγκάζῃ νὰ λη-

σμονῇ ὅτι ὁ βίος εἶναι ἐφήμερος; καὶ αἱ στιγμαὶ τῆς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας πολῦτιμοι.

Γῆρας διὰ τὴν Νεαπολιτανὴν γυναῖκα δὲν ὑπάρχει. Ἡ καρδίᾳ νεάζουσα, λησμονεῖ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου. Ἡ ἀείποτε ἀνθηρὰ φύσις πρόκειται αὐταῖς; βιβλίον ἀνοικτόν, ἐν ᾧ σπουδάζουσι τὴν φιλοσοφίαν τῆς ζωῆς. Ἐρυθρὸν ἔνδυμα ἢ ἐπώμιον, πῖλος, ἢ κεκρύφαλος; ἐκ ζωπρῶν χρωμάτων περιπλασιεῖ συνεχέστατα πρόσωπον γυναικὸς ὑπερῆδομηκοντούτιδος. Ἰδίως αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ αἱ μὴ ὑποβληθεῖσαι ἔτι εἰ; τοὺς ἀδυσωπήτους; τῆς ἐθιμοτυπίας νόμου; φέρουσι τοὺς ὀγδοήκοντα χειμῶνάς τῶν μετὰ περιβολῆν διαρκούς ἀνοιξέως. Χρῶμα κινὰ ὡς τὸ πρὸς τὴν ἐσπέραν σιαζόμενον κύμα, γαλκνὰ ὡς τοῦ οὐρανοῦ τῶν κήκκινα ὡς τὰ τῶν θυμυκῶν ἐρυθρομήλων τῶν, πράσινα, κίτρινα, λευκά, σιορπίζοντα τὴν ζῶην, τὴν χαρὰν, τὸν γέλωτα, τὸ μειδίαμα, ἀποτελοῦσι τὴν ἐνδυμασίαν τῆς γυναικὸς, ἥτις λικνίζει μετὰ καταφανούς ὑπερηφανείας ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς τὸν υἱὸν τῆς ἐγγονῆς ἢ δισεγγονῆς τῆς. Οὐδαμῶς καὶ οὐδέποτε συνήνητα γραιὶν τοῦ λαοῦ μετὰ μέλαιναν ἢ ἐκ σκοτεινῶν χρωμάτων περιβολῆν.

Ἡ κόρη, ἢ νέα γυνὴ τοῦ λαοῦ δὲν παρακολουθεῖ ὡς ἡ παρ' ἡμῶν τὸν συρμόν, δὲν ἐξετάζει πῶς ἐνδύονται αἱ κυρίαί. Ἀρέσκειται εἰς ἴδιον συρμόν, εἰς ἴδιον τρόπον τοῦ διασκευάζειν τὴν κόμην, τοῦ καλωπίεσθαι. Χρυτῆ ἄλις, ἐνώτις σεβαστοῦ βάρους καὶ ἐκτάσεων, δακτύλιοι, χρυσαὶ καψίδες καὶ κτένια καὶ ψέλλια εἶναι ἀπαρχίτητος κόσμος τῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ. Θυγατέρες τεχνιτῶν, μικροεμπόρων, μικροῦπαλλήλων ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην. Δὲν καλύπτουσι τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' οὔτε μεταχειρίζονται ποτε πῆλους ὡς πράττουσι σήμερον καὶ αἱ Ἀνδριώτισσαι ὑπερήτριαί μας.

Τὰς Κυριακὰς ἢ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας τὰς συναντᾷ τις αὐτὰς εἰς τὸν περίπατον μεθ' ὅσης ἀφελείας καὶ ἐν τῷ οἴκῳ τῶν.

Ἄλλὰ μὴ οἶκος τῆς Νεαπολιτανίδος ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας δὲν εἶναι τὸ ὑπαιθρον μὲ τὴν γαλακτώδη οὐρανίαν στέγην του, ἢ οἱ δικασμότατοι ζωγράφοι ἀδυνατοῦσι νὰ ἀπεικονίσωσι; Ἡ μήτηρ ἀπὸ πρώϊκας μίχρας ἐσπέρας τοποθετεῖ τὴν ἔδραν τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πρὸ τῆς οἰκίας ἢ τοῦ ἐργαστηρίου τῆς. Ἐκεῖ πλύνει καὶ κτενίζει, ἐκεῖ ἐνδύει καὶ ἐκδύει τὰ μικρὰ τῆς. Ἐκεῖ δέχεται τὰς ἐπισκέψεις τῆς, ἐκεῖ μαγειρεύει, ἢ πλύνει ἢ σιδηρώνει. Χωρὶς τὴν συνήθειαν τῆς ζωῆς ἐν ὑπαίθρῳ αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ θὰ ἦσαν ὄλαι σπληνικαὶ καὶ θὰ ἀπέθνησκον μετὰ τῶν τέκνων των ἐκ μαρasmus. Αἱ τρωγλαὶ των εἶναι ὅτι δυτώδες, ἀποτρόπαιον, σκοτεινὸν καὶ ρυπαρὸν δύνανται νὰ συλλάβῃ ἢ ἀνθρωπίνῃ φαντασίᾳ. Αἱ ὁδοί, ἐν αἷ, μηρυκλήδον διαιτῶνται αἱ ἀθλια αὐταὶ ὑπάρχεις μόλις ἔχουσι πλάτος ἐνὸς πήχεως. Οἰοδομαὶ ἀθλια εἰσιμόρηποι, τίς οἶδε πρὸ πόσων αἰῶνων ὑφούσαι τὰς οὐρανομήκεις κορυφὰς των, καὶ συνενοῦμαι σχεδὸν διὰ τῶν ἐξωστῶν τῆς πέμπτης ἢ ἕκτης ὁροφῆς, ἐπ' ὧν στεγνόνουσι ρυπαρὰ ράκη. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ὁδῶν τούτων οὔτε οὐρανός, οὔτε φῶς, οὔτε ἥλιος προβάλλει ποτέ. Ἡθελεῖ τις εἶπει ὅτι ὁ αἰετοπεγελαστός οὐρανός φοβεῖται νὰ ἀτενίσῃ τὴν ἐστίαν ταύτην τῆς κολάσεως καὶ τῶν ταρτάρων. Ὅτι ὁ θερμὸς καὶ ζωογόνος ἥλιος φρικτῶς ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ μόνον ὅτι τὰ ἀδαμάντινα καὶ σαπφείρινα βέλη του θὰ ἐκτοξευθῶσι κατὰ τῆς μαύρης καὶ βορβορώδους ὕλης, ἐν ἧ καὶ ρύγχος χροῖου ἀπαξιοῖ νὰ βυθισθῇ.

Εἰς τὸ ὑπαιθρον λοιπόν, εἰς οἰανδήποτε γωνίαν εὐρυτέρως ὁδοῦ, ἐκεῖ διέρχονται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας των. Αἱ ρομαντικώτεροι μεταβαλίνουσι εἰς τὸν ὠραῖον κῆπον τοῦ λαοῦ—vila del popolo—ἐνθα διαγράφονται χαριέντως δένδρα ἀραιὰ γραφικωτάτων σχημάτων, μεταξὺ ἀναβρυτηρίων κρηνῶν, σκορπιζουτῶν εἰς ἰκανὴν κυκλικὴν περιφέρειαν τὴν ἀργυρᾶν βροχὴν των. Τοποθετημέναι ἐπὶ ἐνὸς θρονίου ἀπολαμβάνουσι ἀπλήτως τὴν μαγείαν τῆς περιβαλλούσης αὐτὰς φυσικῆς εὐμαρείας. Ὁ ἥλιος κατέρχεται ὀπισθεν τοῦ Πανσιλύπου ἀσπαζόμενος ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν διὰ τῶν τελευταίων χρυτῶν ἀκτίνων του τὸν τάρον τοῦ Τάσσου καὶ τοῦ Οὐργιλίου. Ὅταν δ' ἐκ τῆς θερμῆς ἀνταυγείας τῶν ἀκτίνων τούτων ἀναρθῶσι σπαραδικῶς ἐπὶ τῆς οὐρανίας στέγης ἀστέρεις τινες, ὅταν ἢ οὐρανὸς ὑπερήφανος ἐξέρχεται ὀπισθεν τοῦ Βαζουβίου, ἵνα σκιάζουσα τὰς πυρίνους αὐτοῦ φλόγας ταπεινώσει τὸν ἀγρυπνον τοῦτον γίγαντα τοῦ πυρός, ὅταν αὐτὴ μεγαλοπρεπῆς καλύψῃ τὴν γῆν διὰ τοῦ ἀργυροῦ φωτός τῆς ἢ Νεαπολιτανίς μένει πάντοτε ἐκεῖ εἰς τὴν θέτιν τῆς. Εἶναι ἢ στιγμή, καθ' ἣν ὄνειρωπόλος, ρεμβώδης, ὄλη καρδίη, ὄλη αἰσθημα ἀφίνει τὴν φαντασίαν τῆς νὰ πετᾷ εἰς σφαίρας ἄλλας, εἰς κόσμον ἐκστάσεως, ἐν ᾧ μόνον σύντροπον τῶν ὄνειρων τῆς ἔχει τὸν ἀγαπητὸν τῆς καρδίαν τῆς, ἢ τὸν ἐσταυρωμένον, ἐάν εἶναι δυστυχῆς.

Οἱ κώδιαις τῶν πλησίων μονῶν ἤχουσι τὴν ἀπόδειπνον προσευχὴν, τὸν ἀρμονικὸν τοῦτον ἀποχαριετισμὸν τῆς ἡμέρας, τὸν ἄγγελον τῆς ἀναπίστεως ἀπὸ τῶν ἐπιμήθων ἐργασιῶν. Αἱ φωναὶ τῶν μοναχῶν ἀκούονται ἀμυδρῶς τονίζουσαι τὰς ἐσπερινὰς λιτανίας, καὶ ἀποσθενόμενοι εἰς ἄριστον καὶ μονότονον ψιθυρισμὸν, παρόμοιον πρὸς τὸν φλοῖσσον τοῦ παρὰ τὴν ὄχθην ἔρέμα λικνιζομένου κύματος καὶ ἢ Νεαπολιτανίς ἐν ἐκστάσει γονυκλιτῆς ἢ τῆ προσεύχεται ὑπὲρ ὅσων ἀγαπᾷ.

Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις, ἢ πρὸς τὴν πνευματοδυναμίαν τῆς Θεοτόκου πεποιθήσις εἶναι τόσον ἐριζωμένη εἰς τὴν ψυχὴν, εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὴν διάνοιαν τῆς Νεαπολιτανῆς γυναίκος, ὥστε ἀδυνατεῖ νὰ ζήσῃ ἀνευ τῆς προσευχῆς, τῆς ἀγίας ταύτης μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπικοινωνίας. Ἡ Madouna (Παναγία) ἐξασκεῖ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς φαντασίας τῆς. Αὐτὴν ποιεῖται κοινωνῶν τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν διαλογισμῶν ἢ πράξεων τῆς. Αὐτῆς τὴν βοήθειαν καὶ τὰς ὁδηγίας ἐπικαλεῖται ἀνὰ πᾶν βῆμα ἐν τῷ βίῳ τῆς. Ἀσθενεῖ, ἀρκεῖ νὰ ὀρασηθῇ ἐν ἄνθος ἐκ τῆς εἰκόνας τῆς πενταπληγωμένης Θεοτόκου ἢ νὰ πῆ ὀλίγον ἀγίσμα καὶ θέλει ἀναμφισβότως ἀνακτήσει τὴν ὑγίαν τῆς. Λαμβάνει ἐπιστολὴν, ἢν ὑποθέτει ἄγγελον κακῶν εἰδήσεων, τὴν τοποθετεῖ ὀπισθεν τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας, μετὰ τὴν πεποιθήσιν ὅτι τὸ περιεχόμενον θὰ τροποποιηθῇ εἰς καλόν. Ὁ φανατισμὸς τῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ ἐξικνεῖται εἰς σημεῖον ἀπίστευτον. Ὅταν ἐπετεύχθη ἢ ἔνωσις τῆς Νεαπόλεως μετὰ τῆς λοιπῆς Ἰταλίας ὑπὸ τὸν βασιλέα Βίκτωρα Ἐμμανουὴλ καὶ ἀπερσιόσθη, ὅπως αἱ εἰκόνας τῆς Θεοτόκου αἱ ἐπὶ τῶν γωνιῶν πάσης ὁδοῦ τοποθετημέναι τεθῶσι εἰς τοὺς πλησιεστέρους ναοὺς, αἱ γυναῖκες ἐξηγέρθησαν σύσσωμοι καὶ ἠπειλοῦν στάσιν κατὰ τῶν τολμῶντων νὰ θέσωσι βέβηλον χεῖρα ἐπὶ τῶν ὑπαιθρίων τούτων προστατῶν τῶν ὁδῶν. Πολλῶν στρατιωτῶν αἱ κεφαλαὶ συνετριβήσαν, μέχρις οὗ πεισθῶσι αὐταί, ὅτι τοῦτο ἐγένετο ὑπὸ περισσῆς πρὸς τὴν ἀειπαρθένον εὐλαθείας. Οἱ νομοθέται μάλιστα ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπινοήσωσι καὶ μῦθον, ὅπως ἀναγκάσωσι αὐτὰς νὰ παραδεχθῶσι τὸ νέον καθεστὸς. Διεδόθη ὅτι ἡ χολέρα ἐπισκέπτεται συνεχῶς τὴν Νεάπολιν, διότι αἱ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ εἰκόνας περὶστάνται μάρτυρες τῶν βεβήλων πράξεων τῶν ἀμαρτωλῶν, οὐδέποτε δὲ λειτουργοῦνται καὶ ἀγιάζονται, ὡς εὐρισκόμεναι ἐκτὸς τοῦ ναοῦ.

Ὁ φανατισμὸς ἀκριβῶς οὗτος μαρτυρεῖ πόσον ὕστερεῖ ἢ γυνὴ τοῦ λαοῦ κατὰ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν. Καίτοι ἢ κατωτάτη ἐκπαίδεσις εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἐν Ἰταλίᾳ, οὐδεὶς θέλει κατορθῶσαι ποτέ νὰ ἐραρμόσῃ πιστῶς ἐπὶ τῶν πλανωδίων τούτων ὑπάρξεων τὸν εὐεργετικὸν καὶ ἐκπολιτιστικὸν τῆς στοιχειώδους ἐκπαίδευσως νόμον. Ἡ Νεαπολιτανὴ παιδίσκη δὲν θὰ κλείσῃ ποτέ τὰ ὠραιότερα ἔτη τῆς ζωῆς τῆς εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ σχολείου. Πενταέτις ἀκολουθεῖ τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα τῆς εἰς τὸ ἡμερήσιον ἔργον. Πλησίον αὐτῶν, ὑπὸ τὰ βλέμματά των ἢ μικρὰ φέροντα ὡς μόνον ἐνδυμα μικρὸν ὑποκάμισον, ἀνυπόδυτος, μετ' ἀσκεπῆ κεφαλῆν, πηδᾷ, τρέχει, ψάλλει, ἀμέριμος ὡς πτηνόν, εὐτυχῆς ἐάν κατόπιν δύο ἢ τριῶν ἐπιδεξιῶν ἀλμάτων κερδίσῃ ἐν σολδίον παρὰ τοῦ τυχόντος διαβάτου. Προϊόντος τοῦ χρόνου βοηθεῖ τοὺς γονεῖς εἰς τὸ ἔργον των, ἢ τοποθετεῖται παρὰ τινι ραπτίρῃ ἢ ἀσχολεῖται εἰς ἐπεξεργασίαν τοῦ ὡς τὰ παρθενικὰ χεῖλη τῆς ἐρυθροῦ κοραλίου. Ἀποζῆ ἐκ τοῦ ἔργου τῆς ἐξοικονομοῦσα καὶ τοὺς μικροὺς στολισμούς τῆς, τοὺς ἀπαραιτήτους, ὅπως φανῇ ὠραιότερα καὶ περιπλέξῃ εἰς τὰ δίκτυα τῆς ἐρωτοληπτικῶν τινά νέον, ὅστις ἀνευ πολλῶν ἐνδοιασμῶν γίνεται καὶ σύζυγός τῆς.

Αἱ ἢ τρεῖς τοῦ ἔτους, ὅτε πνευματικῶς ὁ προστάτης ἅγιος τοῦ παρὰ τὴν πόλιν χωρίου τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς, σύμπασα ἢ οἰκογένει ἐπισκέπτεται τοὺς ἐορτάζοντας συγγενεῖς

Μετὰ μεσημβρίαν αἱ κορασίδες ἀρχίζουσι τὸν χορὸν, ὑπὸ τὸν παθητικὸν ἦχον τῶν ὀργάνων τῶν αὐλητρίδων. Ἡ μὲν ἐξ αὐτῶν ἀνακρούει γλυκεῖς ἐπὶ τῆς κιθάρας φθογγοὺς, ἐνῶ ἄλλη ὑψοῖ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς μονόπλευρον τύμπανον μετ' ἐπιχρῶσαν κροτάλων. Τὰ ὄργανα ταῦτα, ὡς τὸ μὲν ἐλαφρὸν δειλὸν καὶ θλιβερόν, τὸ δὲ μονότονον καὶ βομβερόν ἐνοῦσι τὸν ἦχον τῶν θαυμασιῶν, ὅπως ἀποδώσωσι, σχεδὸν ἀνευ τῆς βοήθειας τῆς τέχνης τὴν ἡλὼ τῶν δύο τρυφερωτέρων χορδῶν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας: τῆς λύπης καὶ τῆς χαρᾶς. Καὶ ὀρχοῦνται ὑπὸ τὸν μαγικὸν τοῦτον ἦχον ἐπὶ ὥρας πολλὰς, εἴτε ἐπὶ τοῦ δώματος τῶν χωρικῶν οἰκίσκων, εἴτε ἐν ὑπαίθρῳ. Ἡ ἐναέριος αὕτη συμφωνία ἢ παρακολουθοῦσα κατὰ τὰς θερινὰς ἰδία νύκτας τὸ οὐδ' ἀπὸ κορυφῆς εἰς κορυφὴν, ἀπὸ λόφου εἰς λόφον ὁμοιάζει πρὸς τὸν βόμβον ἐντόμων, ἅτινα ὀφείλουσι τὴν ὑπὸ τὸν ὠραῖον τοῦτον οὐρανὸν ζῶν καὶ τὸν ὑπόκωφον ψιθυρὸν των εἰς τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ. Τὰ ἀσθενῆ ταῦτα ἐντομα εἶναι αἱ πτωχαὶ τοῦ λαοῦ κορασίδες αἱ ψάλλουσαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τὰς γοητείας καὶ τὴν χαρὰν τῆς νεότητος καὶ τῶν ἐρώτων των.

Πλὴν ὅσον σύντομος κἂν ὑποτεθῇ ἢ ὠραία αὕτη τῆς ζωῆς τῶν ἐποχῆ, τὰ κατακλύζοντα τὴν ψυχὴν των διάπτωρα καὶ ζωπρᾶ αἰσθήματα παρέχουσι αὐταῖς ἀπολαύσεις, ἃς καὶ οἱ μᾶλλον ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοηθέντες δύνανται νὰ ζηλεύσωσιν. Ὁ ἔρωσ τῆς Νεαπολιτανῆς εἶναι παράφορος, ἰσχυρὸς, διαρκῆς. Ἡ ἰδέα ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ προδίδηται ὑπὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καρδίας τῆς ὡθεὶ αὐτὴν εἰς ἀληθῆ ἀπόγνωσιν. Εἰς αὐτὰς δύνανται νὰ ἐφαρμόσθῃ ἢ παροιμία καθ' ἣν «γυνὴ ζυλισσομένη ἀγαπάται ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς». Αὐταὶ δέχονται μεθ' ὑπερηφανείας ὄχι ζυλισμάτα, ἀλλὰ καὶ ξιφουλκώματα, ἀρκεῖ νὰ ἔχωσιν ὡς ἐλατήριον τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ ἀνδρός. Ἐπιδεικνύουσι τὰς οὐλὰς τῶν πληγῶν τούτων, μεθ' ὅσας μεγαλυτικῆς οἱ πληγωθέντες εἰς ἐνδόξου μάχης νικηταί.

ΤΟ ΕΝ ΤΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΓΗΡΑΣ

Εἰ τῶν δυναμένων νὰ συγκινήσωσι τὴν ψυχὴν, εἶναι καὶ θεὰ δυστυχῶς γράϊας, ἢ δυστυχῶς γέροντος. Σῶμα παρηλαγημένον, βᾶδισμα κλονούμενον, δύναμις ἐξαντληθεῖσα, πνεῦμα ἀσθενές, καρδία ἀναίσθητος πρὸς πᾶν, ἐκτὸς τῆς δυστυχίας, ἰδοὺ τὰ ἐγείροντα ἐν τῷ νῷ ἀλγεινὰς ἰδέας καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ἀλγεινὰ συναισθήματα. Χθὲς ἔτι, τὸ σῶμα αὐτὸ εἶχεν ὄλην τὴν ἀκμὴν τοῦ κάλλους, τὸ βῆμα τὸ στερεόν, ἢ δύναμις τὴν ἐνεργεσίαν, τὸ πνεῦμα εἰς τὴν ζωὴν, ἢ καρδίαν τὴν θερμότητα. Σήμερον χεῖρ ἀνηλεῆς καὶ φθοροποιᾶ, ἢ χεῖρ τοῦ χρόνου ἀνεπαίσθητος ἀπεγύμνωσεν αὐτὸν πάντων καὶ συνέτριψεν, ὡς ἢ τρικυμία συντρίβει ἐπὶ τῶν βράχων τὰ ἐν τῇ διακρίσει τῆς ἐγκαταλιμπανόμενα σκάφη. Πόσα χρυσὰ ὄνειρα δὲν ἐβαυκάλισαν αὐτόν! Πόσα γλυκεῖα δὲν τὸν ἔτερψαν ἐλπίδες! Πόσοι καὶ ποῖοι ἀλλεπάλληλοι πόθοι δὲν τὸν ἐθέρμαναν σθεσθεῖσαι ἐν τοῖς ἐρεπίτοις αὐτοῖς τοῦ γῆρατος! Πόσα τῶν ὄνειρων αὐτοῦ πληρωθέντα δὲν κατέστησαν τὸν βίον του εὐδαίμονα καὶ πόσα διασηροπισθέντα δὲν ἔφερον εἰς ἀπόγνωσιν. Πόσοι ἐλπίδες πραγματοποιηθεῖσαι δὲν ἀνύψωσαν αὐτόν καὶ πόσοι ἐπὶ πολὺ τραφεῖται καὶ διαψευσθεῖσαι δὲν ἐβύθησαν εἰς

τὸ σκότος καὶ τὴν δυστυχίαν! Καὶ νῦν ὅτε ἐσβέσθη πᾶν ἐντὸς του, μικρὸν νῆμα, ἢ ἐνθύμησις, συνδέει τὸ φωτεινόν, τὸ πλήρες ζωῆς καὶ σφρίγγου, τὸ εὐτυχὲς τμήμα μετὰ τοῦ σκοτεινοῦ, τοῦ νεαροῦ, τοῦ δυστυχῶς, ἢ τὸ παρελθὸν μετὰ τοῦ παρόντος. Ἐν τῷ ἀσθενεῖ ἐγκεφάλῳ του ἀκινεοῦνται πάντα τὰ τοῦ βίου του εὐάρεστα ἢ δυσάρεστα συμβάντα, ζητοῦνται νὰ τὸν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὸ παρελθόν, νὰ τῷ δώσωσι μικρὰν θερμότητα, μικρὰν ζωὴν· ἀλλὰ φεῦ! οὐδὲν τὸν ἀκολουθεῖ! Τὸ σῶμα μένει ψυχρὸν καὶ ἡ καρδία ἀναίσθητος πρὸς πᾶν ὅ,τι τὸν ἔτερπε, ὅ,τι τὸν συνεκίσει. Ὁ χρόνος, ὁ ἀγὼν τῆς ζωῆς, ἢ πρὸς τὴν δυστυχίαν πάλιν, ἐξαντλησαντες τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικὰς αὐτοῦ δυνάμεις κατέστησαν σῶμα νεκρὸν μετὰ μικρὰν μόνον πλοῆν κινούμενον καὶ ἐτοιμὸν νὰ δοθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀναμενούσης αὐτὸ μητρὸς γῆς. Καὶ δὲν εἶναι μακρὰν τὸ σημεῖον, ἀφ' οὗ ἐξεκίνησε. Χθὲς ἔτι ἦτο παιδίον, ἄφρονι, ζωηρόν, ῥοδόχρουν, ῥωμαλέον· ἠγάπα τὴν κίνησιν, τὸν θόρυβον, τοὺς γέλωτας, τὰ παίγνια· εἶχε τὸν ὀφθαλμὸν διαυγῆ, τὸ βλέμμα ἤρεμον, ἀφελεῖς τὰς κινήσεις, ἀθῶον τὸ μεῖδιμα, γλυκεῖαν καὶ ἰσχυρὰν τὴν φωνήν. Ἐν τῇ νεαρᾷ κεφαλῇ του οὐδέποτε σκέψις περὶ μέλλοντος, πτωχείας, δυστυχίας ἐγεννᾶτο· ἀνήρητο ἐν χαρᾷ τὰς βαθμίδας τῆς ἡλικίας νομίζον αὐτὰς ἀτελευτητούς· ἐδίωκεν ἐν συγκινήσει ἐν φάσμα, τὸ φάσμα τῆς εὐτυχίας πιστεύον εἰς τὴν σύλληψίν του. Σήμερον τὸ πᾶν μετεβλήθη. Εἶναι γέρον, ἀνευ δυνάμεως, κινήσεως, ζωῆς· μισεῖ τὰ πάντα· ἔχει τὸν ὀφθαλμὸν θολόν, τὸ βλέμμα πεπλανημένον, ἀκόμψους καὶ κοπιώδεις τὰς κινήσεις, πικρὸν τὸ μεῖδιμα τρέμουσαν τὴν φωνήν. Ἐν τῇ λευκῇ κεφαλῇ του δὲν γεννᾶται καὶ πάλιν σκέψις μέλλοντος· δι' αὐτὸν μέλλον εἶναι τὸ παρόν, τὸ πτωχόν καὶ δυστυχῆ· εἶναι γέρον! ἦτοι εὐρίσκειται ἐν τῇ τελευταίᾳ βαθμίδι τῆς ἡλικίας. Μετὰ λύπης στρέφει τὸ βλέμμα ὀπίσω καὶ μετὰ τρόμου πρὸς τὴν ἐνώπιόν του χαίνουσαν ἀβυσσον. Ἀπελπὶς ἐκτείνει τὰς χεῖρας ζητῶν νὰ κρατηθῇ που. Τὸ βῆμα του κλονεῖται ἀπαύστως καὶ ὀλισθαίνει, ἢ δὲ πτώσις του ἀρκετος. Ἡδὴ ἢ ἄλλοτε διωκομένη καὶ μηδὲν ὡς συλλαμβασμένη σκιά τῆς εὐτυχίας, οὐδαμῶ φαινεται· ἀντ' αὐτῆς ἐν ἀνακαλύπτει ἀληθὲς καὶ βέβαιον, ὅτι ἐφθασε πρὸς τὸ τέρας καὶ πολὺ ταχέως. Ὀλίγα ἔτι βήματα καὶ τὸ πᾶν τελειώνει. Ἐν τῷ σκότει τούτῳ τῆς ἀπελπισίας εἰς ὃ εὐρίσκειται μία φωτεινὴ λαμπὰς τῷ παρουσιάζεται, ἢ ἐλπίς τῆς Ἀθανασίας. Τὴν λαμπάδα αὐτὴν ἰσως ἐβλεπε καὶ ἐν τῇ ζωῇ του, ἀλλὰ μετὰ τῶν ἄλλων φῶτων συγχεομένη δὲν ἐφαίνετο τοσοῦτον καθαρὰ τοσοῦτον παρήγορος ὅσον νῦν, ὅτε πᾶν ἄλλο φῶς ἐσβέσθη, πᾶσα ἄλλη ἐλπίς ἐξέλιπεν. Ὁ φόβος τοῦ θανάτου τοῦ ἐλκυε πρὸς ἐκείνην· ζητεῖ νὰ προσκολληθῇ, ὡς ὁ ναυαγὸς ἐπὶ παντός ἐπιπλέοντος, ὁ πόθος πλὴν τῆς ζωῆς εἶναι ἰσχυρότερος καὶ ἢ ἀγωνία ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος τῆς ζωῆς αὐξάνει, ἀλλὰ καὶ ἢ πτώσις ἐγγύς. Εὐτυχεῖς οἱ ἐκπληρώσαντες ἐπὶ τῆς γῆς τὸ ἑαυτῶν καθῆκον καὶ θρέψαντες ἐν τῇ καρδίᾳ των τὴν ἐλπίδα τῆς ἀθανασίας. Δι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει θάνατος, ἀλλὰ μεταλλαγὴ βίου. Ἐν τῇ ὀλισηθρᾷ πλὴν τοῦ γῆρατος πορεύει καθ' ἣν μετὰ λύπης ἀτενίζει πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ μετὰ τρόμου πρὸς τὰ ἐμπρός, πᾶς γέρον, μετὰ πόσης φρίκης ἀναγκάζεται ν' ἀτενίσῃ ὃ ἐν τῇ πενίᾳ τοιοῦτος; Διπλοῦς ἀγὼν συγκροτεῖται ἐν τῇ ψυχῇ του, ἀγὼν φ-

ευκαιρία τοκετού τινος εν Τατοΐω, εφάνη ότι ητο μαϊα και μαϊα εξοχος την οποιαν η μητρική πρόνοια και φιλοστοργία εταξεν αφανως εις το πλευρον της πριγκιπίσσης ως φύλακα άγγελον. Η πριγκιπίσσα Σοφία εδειξεν αξιοθαύμαστον θάρρος και γενναϊότητα.

Ο μαιευτήρ κ. Χατζίσκος ηλθε κατεσκευασμένος την 11 και ημίσειαν μετα το μεσονύκτιον, παρίστατο δε ήδη και ο Ιατρός κ. Παπκζήσης, άλλ' ουδετέρου αυτών η ανάγκη παρέστη, και μόνον η κ. Έγγαρ περιποιήθη την επίτοκον μέχρι τέλους.

Την 8ην δε ώραν και 35' ακριβώς της πρωίας ως είχε προείπει η Γερμανίς μαϊα, εγεννήθη ο νέος ήγεμονόπαις. Άρρην! ανεφώνησεν η κ. Έγγαρ και χαρά ήτινινοδόλησεν εις τα πρόσωπα πάντων.

Η ευφρόνυνος χαρά μετεβιβάσθη άμέσως τηλεγραφικώς εις τον βασιλέα και την βασιλισσαν ευρισκομένους τότε εν Ευρώπη και εις άπάσας τας ξένας αυλάς.

Την 11^α) π. μ. εψάλη δοξολογία εν τω άγροτικω ναΐσκω της Β. επαύλεως, εις ην παρέστησαν πάντες οι βασιλόπαιδες και οι αυλικόι.

Μετ' ολίγον αφίκοντο ο Σεβ. Μητροπολίτης, οστις άνέγνω τας έκκλησιαστικας ευχάς επί του νεογνού, ο πρωθυπουργός, οι ύπουργοι και ο δήμαρχος, ειτα η μεγάλη κυρία της τιμής Θεοχάρη, φέρουσα επί μεταξίνου και διά πολυτίμων τριχάπτων κεκοσμημένου προσκεραλαίου το νεογνόν, περιβεβλημένον διά βικρυτίμων σπαργάνων, τα όποια είχαν αποστειλει η αυτοκράτειρα Φρειδερίκου και η αυτοκράτειρα της Γερμανίας, παρουσίασεν αυτό προς το ύπουργικόν σωμα.

Ο νεογέννητος ήγεμονόπαις είχε περιβληθη υπό του αντιβασιλέως την ταινίαν του μεγαλοσταύρου.

Ο υιός του διαδόχου ώνομάσθη Γεώργιος καθ' ο είχε

προαποφασισθη, Γεώργιος, ίνα ανοίξη πρώτος την σειράν των φερωνύμων τω πάππω του Έλλήνων βασιλέων.

Την 11 πρωϊνήν ώραν εκατόν και εις κανονοβολισμοί ριφθέντες εκ του Λόφου των Νυμφών άνήγγειλαν εις τους κατοίκους της πρωτευούσης επισήμως τον ευτυχη τοκετόν.

Την πρωϊαν της επομένης μετέβησαν εις την εν Δεκελεία Β. Έπαυλιν, ο πρωθυπουργός, ο ύπουργός της Δικαιοσύνης και μετ' αυτών ο Σ. Μητροπολίτης και συνέταξαν την επίσημον ληξιαρχικην πράξιν. Την 19 Ιουλίου αφίκετο και η μητηρ της πριγκιπίσσης Σοφίας αυτοκράτειρα Φρειδερίκου μετα των δύο θυγατέρων της πριγκιπισσών Βικτωρίας και Μαργαρίτας, αίτινες θέλουσι προαμείνει ενταύθα μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου.

Η πριγκιπίσσα Σοφία ως και το νεογνόν χαίρουσιν άκραν υγείαν.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Πώς έξων αι Άγγλιδες κατά το 1450. Έκ του εσχάτως δημοσιευθέντος ήμερολογίου της δεσποινίδος Έλισάβετ Βουδεϊλλί αποσπώμεν τα επομένα, χαρακτηριστικώτατα δια τον τρόπον της ζωής των γυναικων της εποχής εκείνης.

«Θη Μαρτίου 1450. Ηγέρθην της κλίνης περι την τετάρτην της πρωίας ώραν, ημελξα τας αγελάδας μετα της Αϊκτερίνης. Κατεσκεύασα μετα ταυτα το βούτυρον της ήμέρας μετα της Ραχλ, της οποίας επέδρα τον έκτοπιθέντα βραχίονα. Εις τας 9 ήτοιμασα το φαγητόν, το όποϊον έδρατε πλείωτερον του δέοντος. Εις τας 12 διένημα μετα της μητρός μου το πρόγευμα προς τους εγγάτας. Εις τας 8 εκάθισα τον Τούμδη, τον ώρατον μου ίππον. Εις τας 10 έπρογευμάσκη μετα της μητρός μου και του Ζόν Γρέυ, οστις εκάθητο πλησίον μου και με έπεριποιετο τρυφερώτατα. Είναι αξιολόγος

στήρικ της συγχρόνου φιλολογίας αποφυλλίζει μετα σοβαρότητος λησμονηθέν επί τινος έδρας μυλιστόρημα, ένψ μεγαλοπρεπέστατος έρωθροκύκνος φυτταχός έντης πραίνου κλωβού ανοιγοκλείει βραδέως τους οφθαλμούς επισπεύδων διά της ύπνυλέας ταύτης καταστάσεως του την πέψιν γεύματος πλουσίου και απολαυστικού.

Έκν ακολουθήσωμεν το πρώτον επί του καταστρώματος χαϊνον του πλοίου στόμιον, κστερχόμεθα εις είδος αντιθαλάμου εύρωχόρου, επί των τοίχων του όποϊου ακτινοβολούσι πενήκοντα περίπου καραβίνκι, παρ' αυταίς δε ισάριθμοι ξίφη, πιστόλια, και παντός είδους όπλα. Έντεσθεν συμπερίνομεν δε καιτοι ή θαλαμηγός αυτη πρόωρίζεται εις πλόας διασκεδάσεως και αναψυχής, είναι έρωδιασμένη καταλλήλως, όπως υπερασπίση την σημαίαν της εναντίον πάσης έχθρικης επιθέσεως.

Ο πολεμικός ούτος αντιθάλαμος διασχίζεται άνά πύσιν στιγμήν υπό πληθούς ύπηρετών, φερόντων επί των χειροκτιοφόρων χειρών των πολυποικίλα και άρωματικώς άχνίζοντα έιδέσματα προσδίδοντα την επιστημονικην δεινότητα του κατασκευαστού και την μεγάλην όρεξιν των καταναλωτών. Οι ύπηρεται ούτοι εισέρχονται ο εις μετά τον Ξλλον εις παρακείμενον τη όπλοθήκη δωμάτιον, όπόθεν ο εκ της συγκρούσεως των πινακίων και ποτηρίων θόρυβος άνευμυγνύεται μετα φωνών άνδρικων και θορυβωδών γελώτων.

Έν τω μέσω της πλουσιωτάτης ταύτης αιθούσης κείται πολυτελώς διασκευασμένη τράπεζα, περι την όποιαν έξαξ νέων άνδρών ζωηρών και εύθύμων, φαίνεται τιμησασα το γεύμα άναλόγως της ζήτας του.

Οι έξ ούτοι νέοι, οίτινες εκ τε της ένδυμασίας και της συμπεριφοράς φαίνονται άνήκοντες εις την άριστοκρατικην τάξιν, επανέρ-

χονται εις Γαλλίαν μετα δίμηνον άνά διαφόρους θαλάσας και χώρας περιοδείαν.

Τι είδήσεις λοιπόν έχομεν περι της χθεσινής πρώτης παραστάσεως του θεάτρου Varietés; ήρώτησεν ισχνός και νυήμων την ύψιν νεανία, ονομαζόμενος Γουσταύος Βαλλέν, έτερον ύψηλου άναστήματος οστις ως εκ της θέσεως ην κατείχεν εις την τράπεζαν εφαινετο ο ίδιοκτήτης της ώραίας θαλαμηγού. "Α! να! έχει δικιον ο Γουσταύος, έπειπεν ο παρ' αυτον τοποθετημένος μικρού άναστήματος, παχύς και με έρωθρας πραγαχνήδας.

Κύριοι μου, απήντησεν ο έρωτώμενος. Δυστυχώς ουδεμίαν δυναμαι να σας παράσχω πληροφόριαν, διότι δέν έλαχον εισέτι τας σημερινάς εφημερίδας.

Άλλά, άντεϊπεν, χμηλοφώνως έτερος συνδιαιτημών. Όμιλείτε περι σημερινών εφημερίδων, ώστε ήτο δυνατόν να έλαμβάνετε τοιαυτα, άφου από οκταήμερον ήδη απεπλευσκαμεν εκ Νέας Υόρκης, και' όλον δ' αυτό το διάστημα, ουτε μακρόθεν κεν συνητήσκαμεν ήσαν. Δέν έννοώ λοιπόν...

Άπολοιστων, φίλε μου. Δέν έννοεις διότι ταξιδεύεις διά πρώτην φοράν επί της θαλαμηγού του άγαπητού μας άμφιτρόνος και φίλου Γεωργίου Νερβίλ. Ένώ ήμεϊς, οίτινες κτε' έτος δεχόμεθα την ευρηγή πρόσκλησιν του, γνωρίζομεν κελως, δε το Γεώργιος πρό της άνχωρήσεως του διά μακρυνών πλου, έροδιάζεται με εφημερίδας όλοκλήρου έδδομάδος. Καθ' εκάστην δε άνεγινώσκει άνά μίαν τούτων κατά χρονολογικην σειράν, και ούτω δύναται να έχη τακτικώς την ήμερησίαν εφημερίδα του, χωρίς να προσεγγίση εις την ήσαν.

Και έχεις την ύπομονήν να άνκμένης, ήρώτησεν ο Γανπρί την

Νομοθετικάί τροποποιήσεις εν Ιταλία. Κατά τους νεωστί ψηφισθέντας νόμους εν Ιταλία εγένοντο ίκναυι τροποποιήσεις, εξισούσαι πως τα δικαιώματα των δύο συζύγων.

Κατά τα άρθρα 353 και 354 δέν επιβάλλεται τιμωρία μόνον προς την προίδουσαν την συζυγικην πίστιν γυναίκα, αλλά και προς τον άνδρα, περι ου το έν λόγω άρθρον έχει ως εξής: "Ο σύζυγος, οστις διατηρεί έρωμένην, είτε εν τω ιδίω οίκω, είτε εκτός αυτού, τιμωρείται διά φυλακίσεως τριών έως τριάκοντα μηνών. Η καταδικη αυτη τω άναρει και πάν δικαίωμα συζυγικόν επί της ιδίας συζύγου. Η μετ' αυτού ζωσα έρωμένη τιμωρείται διάφυλακίσεως ένός έτους.

Αί γυναίκες και οι σιδηρόδρομοι. Μεταξύ των προτερημάτων των γυναικων δδον να καταλεχθη και η ίκνυότης αυτών περι την διεύθυνσιν και διαχείρισιν σιδηροδρομικων επι-

χειρήσεων. Ούτως εν "Οχεο ή μίς Φανή Βίλιμ άνέλαβε την κατασκευήν σιδηροδρομικης γραμμής διά λογαριασμόν μεγάλης σιδηροδρομικης εταιρίας. Η δεσποινίς έχει μέγαν αριθμόν άνδρων και ίππων υπό τας διαταχάς της. Έσχάτως η δεσποινίς αυτη εξέτελεσε μεγάλας σιδηροδρομικάς εργασίας εν τη πολιτεία Ινδιάνη.

Γυναίκες εν στολή. Αί κυρίαί αι ύπηρετούσαι ως υπάλληλοι παρ' τη διευθύνσει των ταχυδρομείων και τηλεγράφων εν Γερμανία, ολ φέρουσι του λοιπού εν τω γραφείω σκολήν συνισταμένην από κυνοών Ζέρσευ Τρικδ με κίτρινον περιλαίμιον μετα κεντημάτων και κομβίων εκ μετάλλου. Αί φούσται θλ παραμείνωσιν αι αυταί.

Η ποιήτρια "Α κ κ ρ μ α ν. Απέθανεν εν Νικαία η διάσημος ποιήτρια κ. "Ακκερμαν ήτις έσχε ήμέρας δόξης, και η μνήμη της θα τιμώται υπό εκείνων οίτινες αγαπώσιν εν τη ποιήσει την άνανίησιν των μεγάλων φιλοσοφικων προσλημάτων της ανθρωπίνης υπάρξεως.

Η κ. "Ακκερμαν εγεννήθη το 1813. Τα πρώτά της έτη διέρρευσαν εν τη μελέτη και τη άπομονώσει.

Από νεαρής ηλικίας έμυήθη τελείως τα άριστουργήματα των ξένων φιλολογίων.

Το 1838 μετέβη εις Βερολίον όπου διέμεινεν δλόκληρον έτος. Έκειθεν επανήλθεν δλωσ διόλου εκγερμανισθείσα, ένθους εκ της γερμανικης φιλοσοφίας, των μυστηρίων της οποίας εγένετο κίτοχος. Έπανελθούσα εις Βερολίον ένυμφεθη τον "Ακκερμαν, θεολόγον, των εργασιών του όποϊου μετέσχε μετα μεγάλου ζήλου, εκκαταλείψασα την ποιήσιν. Χηρέυσασα το 1846, απεούρηθ επί τινος λόφου των περιχώρων της Νικαίας, όπου έξησε μέχρι θανάτου εν τελείη άπομονώσει, συντρόφος μόνον έχουσα το πένθος, τας άνανμήσεις και τα βιβλία της.

Η ποιήσις της πάν άλλο είναι η γυναικεία. Ο χαρακτήρ των ποιημάτων της σπανιώτατα απαντάται εις τα έργα των όμοφύλων της. Τα ποιήματά της διακρίνουσιν η δύναμις της ιδέας και το εύρος της εκφράσεως. Τρεις συλλογές έδημοσίευσε «Διηγήματα και Ποιήματα», τα «Φιλοσοφικά ποιήματα» και τας «Σκέψεις μονήρους». Τα «Φιλοσοφικά ποιήματα» είναι το μάλλον πρωτότυπον και χαρακτηριστικώτερον των έργων της.

επαύριον, δεαν υπάρχη ένδιαφέρουσα τις ύπόθεσις, ης μόνον μέρος άνεγινώσκεις καθ' εκάστην, ένψ έχεις την συνέχειαν εις την διάθεσιν σου;

Βεβαίως απήντησεν ο Γεώργιος, αφίνων να εξέρχωνται εκ του ήμιανοίκτου στόματός του τολύπι καπνού διασκεδάζόμενκι άνά τον όρίζοντα του δωματίου. Μήπως δέν θα είχες την ύπομονήν ταύτην, άγαπητέ Ιάκωβε;

— "Οχι, φίλε μου, το δηολογώ και σ'ες θυμιάζω ειλικρινώς. Κατά το διετές διάστημα της εκ της Γαλλίας άπουσίας μου, τόσον άνυπομόνως άνέμενον τις εφημερίδας, ώστε ου μόνον επί ήμέρας θα άνεβαλλον την άνίγνωσιν των, αλλά και τηλεγραφικώς, εάν ήτο δυνατόν, θα έπεθύμομεν να γνωρίζω το περιεχόμενον των.

— Άκριβώς! άγκητέ μοι φίλε! Δέν μ'ες έννώρισες το αίτιον, είπεν ο Γεώργιος, δεπε σ'ε ήνάγκηκε να απομακρυνθης της εν Ουασιγκτωνί διπλωματικης θέσεως σου, και μ'ες παράσχης την εύχαρίστησιν να συνταξιδεύσωμεν.

Άληθώς, είπον και οι λοιποί όμοφώνως, πως επανέρχεται εις Παρισίους, άφου ως έμύλομεν παρ' του στενου σου φίλου Ροζέρτου δε Γέδρ, είχες όρμισθη να μη επανέλθης εις Γαλλίαν πριν η παρελθωσι δεκα έτη.

— Έρχομαι εις Παρισίους, ίνα νυμφευθώ, είπεν ο Γραμπρί μετα δισταχμού.

Ο θυμαχμός, η εκπληξις διά το άπροσδόκητον της είδήσεως ταύτης, έξωγραφηθη επί της φυσιογνωμίας πίντων.

Νχ νυμφευθής!! τί ιδέα!! είπον πάντες οι συνδιαιτυμένες όμοφώνως. Μήπως έχεις ρευματισμούς ήρώτησεν ο Γουσταύος. Διότι έγώ δέν έννοώ τον γάμον είμη υπό τούτους όρους.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Π. Κ. 'Α θ ή ν α ς. Βιογραφία Εύανθίας Καίτη ελήφθη. Είναι πολύ καλώς γεγραμμένη δημοσιευθήσεται δλόκληρος εις τὸ προσεχές ἡμῶν φύλλον. Σὺς εὐχαριστοῦμεν καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ λαμβάνωμεν ἐνίοτε ἔργα σας. — Καν Μ. Μ. Β ρ α ί λ α ν. Μὴ παύσητε ἐγγράφια, δεκτὰ ἐπιπέλαθρα ἢ κ. Παρρὲν θὰ σὰς ὑποδείξῃ μέσον πρὸς ἀποστολὴν χωρημάτων. Φύλλον σὺς ἀποστέλλεται ὑπὸ νέαν δι-εὐθύνειν. Εὐχριστοῦμεν. — Κον Γ. Π. Α ἴ γ ι ο ν καὶ Κον Σ. Κ. Α ε ς κ α δ α φαίνεται δτι δὲν ἀνεγνώσατε τὸ ὑπ' ἀριθ. 171 φύλλον ἐν φ' ἐδῆλοστο, ἢ διακοπὴ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἐπὶ 3 (ἐβ-δομάδα; ἔνεκεν τῆς ἀνχωρήσεως τῆς κ. Παρρὲν. — Καν Π. Μ. Ν α ὑ π λ ι ο ν. Ἐλήφθη. Εὐχριστοῦμεν. — Καν Α. Τ. Κ α λ ἄ μ α ς. Αηφθήσεται πρόνοι. — Κον Γ. Α. Κ ε ρ κ υ ρ α ν. Ζητηθέντα ἀπεστάλησαν. — Καν Α. Α. Σ κ ὦ ρ ο ν. Δημοσιεύομεν σήμερον. Τὸ εἰς τὸ τέλος ἐρισκόμενον ποίημα ἀφηρέσαμεν, φρονούσαι δτι σοῦρα μελέτη δὲν ἔπρεπε νὰ καταλήγῃ εἰς ποίημα. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχριστοῦμεν. — Κον Σ. Π. 'Α ρ μ ἔ ν τ η. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Αἴτησις ἐξεπληρώθη. — Καν Μ. Δ. Ζ α γ κ ζ (κ ι ο ν. Σὺς ἐστειλάμεν τοὺς μὴ ἐξαντληθέντας ἀριθμούς. — Κον Π. Κ. Βουκουρέσιον, δ ἀριθ. 77 ἔχει τυπωθῆ ὡς 78 κατὰ λάθος ὥστε τὸν ζητούμενον ἔχετε. Φύλλον εἶχε διακοπῆ ἐπὶ μικρὸν χρόνον ἔνεκεν ἀπουσίᾳ κ. Παρρὲν. — Καν Π. Α. Μ ε ρ σ ὺ ν α ν. Ἐπιστολαί σας ἐλήφθησαν. Ἀντίτιμον ἐμβάσατε εἰς τὸν ἐν Κων-σταντινουπόλει ἀνταποκριτὴν κ. Νικόλαον Κ. Γεράδον Calata Saksy Han. Εὐχριστοῦμεν. Κον Σ. Σ. Τ. Μαγουρέλιον τὰ δύο τεύχη ἀποστέλλονται. Κον Ν. Γ. Κων)πολιν. Ἱστορίαι καὶ φύλλα παρεδόθησαν ἐγκαίρως εἰς τεχυρόμον Σκιαδῶν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Μπαρπουνάκια στο πιάτο. Τοποθετεῖτε ἐντὸς λεπτοῦ ἀδαθοῦς χαλκίνου δοχείου μικροὺς ἰχθῦς καὶ ἰδίως μπαρπουνάκια, ἀφοῦ προηγουμένως ἐπιπάσατε τὸ δοχεῖον διὰ γαλέτας κοπανισμένης, ῥίπτετε ἀρκετὸν ἕλαιον καὶ λεμόνι κόπτετε καθαρισμένον σκόροδον ἀρκετὸν εἰς πολὺ λεπτὰ τεμάχια, κόπτετε μαϊντανὸν ἄφθονον πολὺ λεπτόν, τοποθετεῖτε ἐπὶ δυνατῆς πυρᾶς χύτραν πλήρη ζέοντος ὕδατος ἔσπερ ἐξυκολοθεῖ βράζον ἰσχυρῶς. Ἐπ' αὐτῆς δὲ τοποθετεῖτε τὸ ὑπὸ τῶν ἰχθύων ὡς προσίπομεν ἐστρωμένον δοχεῖον σας, τὸ ὁποῖον σκεπά-

ζετε. Ἄμα οἱ μικροὶ ἰχθῦς ψηθῶσι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, τότε τοποθετεῖτε τὸ ἐμπεριέχον αὐτοὺς δοχεῖον κατ' εὐθείαν ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ὅπως μεῖνωσιν ὀλίγα λεπτὰ καὶ σχηματίσωσιν ἐλαφρὰν κρούσταν.

Μυελὸς μόσχου. Πρέπει πρῶτον νὰ καθαρισθῶσιν οἱ μυελοί, νὰ ἀφαιρηθῶσι μετὰ προσοχῆς τὰ ἀγγεῖα καὶ οἱ θρόμβοι τοῦ αἵματος καὶ νὰ ἐμβληθῶσιν εἰς θερμὸν ὕδωρ. Ὑστερον νὰ ἐψηθῶσιν εἰς ὕδωρ μὲ ἄλας, πέπερι, ὄξος, κρόμμυα, δαφνόφυλλον καὶ πετροσέλινον. Ἀρκεῖ ἡμίσεια ὥρα διὰ τὴν ἔψησιν. Τότε ἀποστάζατε καὶ θέσατε εἰς δοχεῖον τοὺς μυελοὺς καρυκευμένους μὲ πέπερι καὶ ἄλας.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς καθαρίζονται κηλίδες ἐξ ἑλαίου. Ἐετα ἐντὸς μικροῦ δοχείου τεμάχιον πηλοῦ, εἴτε ῥίπτετε τόσον ὕδωρ, ὅσον ἀπαιτεῖται ἵνα σχηματισθῆ εἶδος ἀλοιφῆς δι' ἧς χρίετε τὸ κηλιδωθὲν μέρος, ἀφίετε αὐτὸ νὰ στεγνώσῃ καὶ διὰ τῆς ψήκτρας ἀφαιρεῖτε τὸν πηλόν.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ καὶ πάλιν αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι ἡμῶν, ὧν ἡ συνδρομὴ ἀρχεταὶ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου καὶ 8ης Μαρτίου, νὰ ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς. Θὰ διακόψωμεν μετὰ λύπης μας τὸ φύλλον πρὸς τὰς μὴ ἀνανεύσασας τὴν συνδρομὴν των, διότι ἀδυνατοῦμεν διὰ τόσον εὐτελεῶς ποσὸν νὰ τηρῶμεν ἀλληλογραφίαν καὶ ἐκκρεμεῖς λογαριασμούς.

Παρακαλοῦμεν προσέτι θερμῶς ἐκεῖνας, αἵτινες καθυστεροῦσιν εἰσεῖτι τὴν συνδρομὴν των τοῦ λήξαντος ἔτους 1889, νὰ ἀποστείλωσιν αὐτήν. Διὰ τοὺς ἀνω ἀναφερομένους λόγους δὲν ἀποτεινόμεθα πρὸς αὐτὰς δι' ἐπιστολῶν, ἀλλ' οὔτε ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀναμνήσωμεν αὐτὰς τοῦτο διὰ τῆς ἀλληλογραφίας μας, τῆς ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Κυριῶν» δημοσιευομένης, ἀποδίδουσαι τὴν μέχρι σήμερον καθυστέρησιν εἰς ἀμέλειαν μᾶλλον ἢ εἰς ἔλλειψιν καλῆς θελήσεως.

Τὴν αὐτὴν παρακλήσιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κ. κ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν τοὺς καθυστεροῦντας ἔτι τὰς συνδρομὰς των.

II

Γνωρίζετε πάντες, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος μὲ φωνὴν διαυγῆ, ὑπὸ ποίας ὀλιγοῦς περιστάσεως εἶχον ἀνχωρήσει δι' Ἀμερικὴν πρὸ δύο ἡδῆ ἔτων. Ὁ θεὸς πατὴρ μου, ὁ σεβαστὸς γέρον, ὅστις ἀκάματος ἠγρόπναι ἐπὶ τῆς παιδικῆς καὶ τῆς νεανικῆς μου ἡλικίας, ὁ μαρτυρῶν δὲ Βαλωρὲς εἶχεν ἀποθάνει προσβληθεὶς ὑπὸ χρονίου νόσου ἀφῆσας μόλις εἰκοσιτετραετίδα τὴν σύζυγόν του, μαρκησίαν δε Βαλωρὲς, τὴν ὡραίαν Ρηγίαν, ἣν εἶχε νυμφευθῆ ἐν Λονδίῳ τρία πρὸ τοῦ θανάτου του ἔτη.

Ἡ λύπη μου διὰ τὸν θάνατόν του ὤπηξε τόσον βαθεῖα, ὥστε βαθμῶν ἔλαβε χαρακτῆρα συστηματικῆς μελαγχολίας. Μὲ εἶχε καταλάβει τοιαύτη ἀποστροφή διὰ τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε εὐθὺς ὡς ὁ ὀξείλογος ἱατρός τοῦ θεοῦ μου, μετ' ἐπισυνεβούλευσε νὰ ἀφῆσω τοὺς Παρισίους, ἔσπευσα νὰ τὸν ὑπακούσω μετ' εὐνοήτου προθυμίας.

Ἀλλὰ ἀπλοῦν ταξείδιον θὰ εἶχεν ὡς φυσικὸν τέρμα καὶ πάλιν τοὺς Παρισίους, κατὰ συνέπειαν ἢ θεραπείαν μου θὰ ἦτον ἡμιτελής. Εἰς τὴν μισανθρωπικὴν μου ἀπητηῖτο δραστηκώτερον φάρμακον. Ἐμίσειον τοὺς Παρισίους. Ἀπεφάτισα νὰ τοὺς ἐγκαταλείψω, νὰ τοὺς ἐγκαταλείψω διὰ παντὸς καὶ ἐζήτησα τὴν θέσιν τοῦ πρώτου γραμματέως ἐν Οὐάσιγγτων.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἠ'ὑνῆθην νὰ ἐννοήσω, Γραμπρέ, εἶπεν ὁ Γεώργιος Νερβέλ, εἶναι πῶς ὁ Ροβέρτος δὲ Γέβρ, ὁ ἀριστος τῶν φίλων σου, ἂν δὲν ἀπατώμαζι, δὲν ἐδοκίμασε νὰ σὲ πείσῃ νὰ ἀλλάξῃς γνώμην.

(Ἀκολουθεῖ).

Εἶναι τρελλός, ἐπεῖπεν ἕταρος ἡ ἑπιεξεν ὄλην του τὴν περιουσίαν. Κύριοι, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος ἡσύχως. Σὺς διαβεβαίω, ὅτι ἡ περιουσία μου εἶναι ἤθικτος, ὅτι νομίζω ἑμαυτὸν ἐντελῶς λογικὸν καὶ ὅτι ἡ ὀψεία μου εἶναι ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε εἰς ἀνῆρῶν κατὰστασι.

Τότε, ἀγαπητὴ μου Ἰάκωβε, δέχθητι τὰ συλλυπητήριά μας, εἶπε μετὰ κωμικῆς σοδοχρήτητος ὁ Γουσταῦος. Καὶ διὰ πότε ὁ γάμος;

— Βῆθῶς ὡς τελεσθῶσιν αἱ ἀναγκαῖαι διατυπώσεις.

Καὶ ἐπιτρέπεις ἄρα, ἀγαπητὴ Ἰάκωβε, ἦδη ὅτε οἱ τρελλοὶ οὗτοι ἐξωκειώθησαν μετ' ἡν ἰδέαν τοῦ γάμου σου, εἶπεν ὁ Γεώργιος Νερβέλ, νὰ μὴ ὠμεν τὸ ὄνομα τῆς εὐτυχοῦς κόρης, ἧτις ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ἔχῃ τὴν τιμὴν νὰ ὀνομάζηται κόμησσα δὲ Γραμπρέ. Νυμφεύομαι γυναικί, ἦν δὲν γνωρίζετε ἀπήνησεν ὁ Ἰάκωβος. Δὲν εἶναι οὔτε τιτλοφόρος, οὔτε ἐκατομμυριοῦχος. Ὀνομάζεται ἀπλοῦστατι Μαρδαληνὴ καὶ εἶναι ἀνεψιὰ τοῦ δικηγόρου Ραμελέν.

Ραμελέν! εἶπεν ὁ Λουκιανός. Ἄλλ' εἶναι ὁ δικαστὸς καὶ ὁ τιμωρ τῶν δικηγόρων. Ἀρίστη ἐκλογή εἶπεν ἐν χορῷ οἱ νέοι, τείνοντες τὴν χεῖρα μετὰ διαχύσεως πρὸς τὸν φίλον των Ναι! ἀλλὰ πῶς ἀνεκάλυψας τὸν σπάνιον βεβίω; τοῦτον μαρκαρίζην, ἀφοῦ ἐπὶ διστὸν ἀπουσιάζεις ἐκ Παρισίων.

Εἰς Οὐάσιγγτων.

— Πῶς! ἦλθεν εἰς Οὐάσιγγτων. Διηγῆθητέ μας λοιπὸν τὸ μικρὸν αὐτὸ μυθιστόρημά σου. Θὰ εἶναι βεβίως μεγίστου ἐνδιαφέροντος, καὶ ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ συνομιλώμεν τὰς ὥρας, αἵτινες μᾶς χωρίζουσι τῆς Χάδερης.

— Ἐβτω, εἶπεν ὁ νεανίας. Ἰπακούω ἵνα σὺ εὐχαριστήσω. Ἀλλὰ σὺ προλέγω δτι ἡ διήγησίς μου ἔσται ἀπλοῦστατη, χωρὶς οὐδεμίαν περιπέτην γυγίνησιν, ἀλλ' οὔτε μυθιστορηματικὰ περιπετεῖας.